Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Salt Lake City den 7. April 1873.

(Fra „Deseret News").

Et almindeligt Ordsprog blandt Herrens Hellige i denne Udbeling, i hvilken vi leve, og som er Tidens Fyldes store Husholdning er: „Guds Rige eller intet!" Præsident Young har søgt at bringe os til at arbeide for Guds Riges Opbyggelse. Det er overladt til de Sidste-Dages Hellige at oprette dette Rige paa Jorden, og medmindre vi arbeide for dets Fremgang, ville vi sikkerligen komme til kort med Hensyn til vor Frelse; thi al Frelse, hvad enten den er for Jøde, Hedning, Hellig eller Synder, staar i Forbindelse med dette Rige.

Vi have havt mange letfattelige Sandheder fremførte for denne Konference, og dersom vi give Agt paa alle de Raad, som her ere givne, ville vi vissaligen arve evig Ophøielse. Alle Præsident Youngs Bestræbelser gaa ud paa at bringe os til en saadan ophøiet Stilling hos Gud. Det, som han har sagt til os, er Sandhed, hvilket ofte er bleven bemærket. I en Række af Aar ere vi blevne opmuntrede til at bestræbe os for at lægge en Grundvold for vor egen Uafhængighed i disse Bjergregioner. Det er et vel bekjendt Princip i den politiske Økonomi, at dersom en Nation eller et Folk forbruge mere, end de selv kunne frembringe, eller dersom deres Indførsel er større end Udførslen, ville de i almindelighed blive udarmede. Vi skulle selv frembringe hvad vi forbruge, saavel med Hensyn til Spise som de nødvendige Klæder. Angaaende D:ikke, ja da have vi Bjergstrømmene, der forsyne os med Vand af dens bedste Kvalitet.

Der er forskjellige Punkter, paa hvilke jeg kunde ønske at henlede Eders Opmærksomhed. Præsident Young staar som Leder for Grundlæggelsen af Uldvæverier

her i Territoriet. Andre have ydet Bistand til dette Foretagende, dog ingen saa meget som vor Præsident, der har gjort mere end nogen anden i denne Retning. Vi have forskjellige gode Klædesvæverier og andre Fabriker, der eies og drives af de Hellige her i Utah. Desuagtet sende vi store Kvantiteter af Uld ud af Territoriet, istedetfor at tilvirke den i vore egne Fabriker her hjemme, og indføre udenlandske Manufakturvarer. Hvor lang Tid vil det tage, førend vi ere udarmede og vort Hjem er tomt for alle Midler, dersom vi vedblive med denne Fremgangsmaade? Vi burde ophøre med at sende vore Raavarer til Staterne for der at blive tilvirkede og siden betale for paany at faa disse hidsendte i Skikkelse af Klæde. Hvor ere vore Faareholdere, og hvad er deres Tanke, ved at hylde en saadan Maade at virke paa? Dette er en Gjenstand, som jeg anser af væsentlig Vigtighed for de Sidste-Dages Hellige. Vi burde beholde vor Uld her hjemme, vi skulde virke denne Uld til Klæde, og lade dette blive Gjenstand for Omsætning, saavel i som udenfor Territoriet, paa det vi kunde understøtte Hjemmetilvirkningen. Dette er et Princip, som vi i lang Tid, i en stor Grad have forsømt; ikke desmindre, en Gang ville vi have til at sætte det i Udførelse blandt os. Enten ville vi have til at sørge for vort eget Underhold, eller ogsaa ville vi komme til at mangle mange af de Ting, som vi nu anse som absolut nødvendige; thi der gives ikke et Menneske, der tror paa Herrens Aabenbaring, medmindre det jo forventer, at den Dag er nær, da der vil blive Uro og Forstyrrelse blandt Jordens Nationer, da det store Babylon vil blive ihukommet af Herren, som vil udøse sine Straffedomme over Nationerne. Hvis Zion, naar denne Dag kommer, vil have sin egen Føde og sine egne Klæder tilligemed Livets Fornødenheder, da maa hun selv frembringe dem, hvisaarsag vi maa gjøre en Begyndelse og forberede os til denne Periode.

Dette er Herrens Zion; thi han er Ophavet til dette Værk. Herrens Tjenere have baaret deres Vidnesbyrd angaaende dette for mere end fyrretyve Aar; og Himlens Gud har været deres Styrke i Forkyndelsen af hans Ord, hvilke Ord han har opfyldt i de Tildragelser, som have fundet Sted paa Jorden. Herren siger: „Min Vrede er ikke over Nogen, med Undtagelse af dem, som ikke ville erkjende min Haand i alle Ting." Som et Folk have vi været forbundne til at anerkjende Guds Haand i vor Frelse og Ledelse. Nogle af Talerne have hentydet til de Uddrivelser og Forfølgelser, som de Hellige vare underlagte i den forbigangne Tid. Vor himmelske Herre siger: „Vel er det nødvendigt, at Forargelser skulle komme, dog ve det Menneske, ved hvilket de komme!" Dersom vi ikke vare blevne uddrevne fra Jackson, Caldwell og Clay Counties samt fra Kirtland og Nauvoo, vilde Utah i Dag været en tør Ørken. Der vilde i saa Fald ikke have været nogen Jernbane fra Kysten af Atlanterhavet til det stille Hav, og vi vilde ikke have opfyldt, jeg kan sige, de tusinder af Profetier, som allerede have fundet Sted blandt os. Herrens Arm har vist sig i alle disse Ting; han har vogtet over dette Værk fra dets Oprettelse til i Dag, og han vil ogsaa fortsætte at gjøre saa. Men det er tilvisse Sandhed, at vi som et Folk maa give nøie Agt paa Herrens Raad og Formaninger gjennem hans Tjenere; thi disse Raad, hvis de ere iagttagne, ville sikre os evig Frelse og lede os til Enighed, Fremgang og Lykke.

Præsident Young, som et Redskab i Guds Haand, har bragt Tusinder fra de gamle Lande. Folk, som vare i de mest

trykkende Omstændigheder, og som knapt kunde ernære sig i Babylon, ere ved hans Hjælp blevne udfriede og nu udenfor al Mangel. Disse „Bjergenes Dale" ere et Opholdssted for Tusinder paa Tusinder, som ved Herrens Helliges Gaver og Guds Naade ere bragte hertil fra deres Nød og Trang i de gamle Lande. De ere komne op hertil og have nedsat sig i disse Dale paa en Strækning af omtrent 150 Mil; de have Overflødighed af Spise, Drikke og Klæder; de have deres egne Huse, deres eget Land og kort sagt nok af denne Verdens Goder til at gjøre sig Livet behageligt.

Alt, som er af det Gode, og som leder til det Gode, er af Herren; det som er af det Onde, og som leder til det Onde, er af Djævelen. Nu, jeg vil spørge: har ikke det Gode udstrømmet af hele Herrens Værk fra dets Organisation indtil nærværende Tid? Er ikke dette Evangelium, som i sin Sandhed, Fylde og Letfattelighed er i Lighed med det, der blev lært af Jesus og hans Apostler fordum, for mere end fyrretyve Aar bleven tilbudt Jordens Nationer? Jo i Sandhed, det er bleven forkyndt, og Tusinder, som leve her i Dag, kunne bære deres Vidnesbyrd angaaende dets Ægthed. At dette er Guds Rige er en Kjendsgjerning for Verden, dersom den vilde forstaa det. Det kan ikke blive skjult, at Zion er en Stad, ophøiet over Høiene. Hun er et Fyrtaarn for alle Jordens Nationer. Guds Børn opfylde hans Aabenbaringer; de ere isærd med at opfylde Profetierne, udtalte af de gamle Profeter og Patriarker fordum. Disse Mænd talte som de vare drevne af den Hellig-Aand, og ingen Profeti taaler nogen egen Udlæggelse. Dersom disse hellige Mænd talte Herrens Ord, vil deres Udsagn visselig gaa i Opfyldelse; og ingen Magt paa Jorden kan forhindre dette Værks Fremgang.

Herrens bestemte Tid for Oprettelsen af det Rige, som Daniel saa, som Esaias omtaler, og som han og mange andre Profeter have vidnet om, er nu kommen. Historien angaaende denne Kirkes Fremgang ligger aaben for Verden. Dette Rige er Herrens Værk; og ikke en eneste Profeti udtalt af Herrens inspirerede Mænd, hvadenten den er beskreven i Bibelen, Mormonsbog eller Pagtensbog, vil hengaa uopfyldt. Hvadenten disse Ord kom formedelst Herrens Røst ud af Himlen, ved Engles Betjening eller om de bleve udtalte af Herrens Tjenere her i Kjødet, da er dette nøiagtig det samme; thi omendskjøndt Himlen og Jorden skulle forgaa, saa vil ikke en eneste Tøddel af Herrens Ord forblive uopfyldt. Dette er Grundvolden, paa hvilken de Hellige virke og have virket fra Begyndelsen af denne Kirkes Oprettelse. Joseph Smith som var en Landmands Søn, og som havde ganske liden Anledning til at lære Noget, er ofte bleven benævnt: en indskrænket, ulærd Mand. Hvilken Undervisning nød han for at aabenbare Evangeliets Fylde til Verden? Aldeles ingen i verdslig Henseende. Han fik Kundskab ved Engles Betjening, ved Herrens Røst og ved Inspiration og Kraft af den Hellig-Aand. Principerne, som formedelst ham ere aabenbarede til Verden, ere ligesaa sande som vor Overbevisning om, at der er en Gud til. Deres Indflydelse, som stadig vil voxe, indtil Menneskenes Søns Komme, kan allerede nu føles paa Jorden. Profeternes Blod, som er bleven udgydt til et Vidnesbyrd derom, vil i Kraft forblive i Verden, indtil den hele Scene er oprullet.

Hvilket andet Folk blandt Nationerne bereder sig for Kristi Tilkommelse? thi han vil tilvisse engang komme for at regjere paa Jorden. Menneskene kunne sige, at han vil opsætte med at komme,

indtil Verdens Ende; thi de ere ubekjendte med baade Herrens Veie og hans Tanker. Dog Herren vil ikke forhale den bestemte Tid blot fordi Verden er vantro; og Tegnene baade paa Himmel og Jord bevise, at hans Tilkommelse er nær. Figentræet grønnes i alle Nationers Paasyn, og dersom de vare i Besiddelse af Guds Aand, vilde de se og forstaa det.

De Sidste-Dages Hellige maa ikke standse i deres Løbebane. Vor himmelske Fader har bestemt, at hans Zion skal gjøre Fremgang, hvisaarsag vi ikke maa forblive stillestaaende paa et Standpunkt, men stedse stræbe for at gjøre Fremskridt. Denne Gjerning har fortsat at gaa fremad fra Begyndelsen, og „den Lille er bleven til et Tusind," der snart vil udgjøre en stærk Nation; thi Rigets Skjæbne er i Guds Haand. Det tilkommer os som Sidste-Dages Hellige at sætte Pris paa denne Guds Godhed mod os og iagttage vor Stilling og Kaldelse i hans Kirke. Vi skulle opbygge Zion og Guds Rige paa Jorden, imodsat Fald ville vi feile i at naa Maalet for vor Kaldelse og Guds Præstedømme i disse sidste Dage. Den bestemte Tid, som af Herren var planlagt før Jorden kom ind i Tilværelsen, er kommen — nemlig Tidernes Fyldes store Husholdning, og Menneskene maa forberede sig til Guds Søns Tilkommelse. Paa hvilken Maade kunne de gjøre det? Ved at indsamles fra Babylon. Hvor ofte er ikke det Spørgsmaal bleven fremsat: „Hvorfor kunne ikke de Sidste-Dages Hellige leve og dyrke deres Religion i andre Lande end netop Zion?" Vi kunne neppe i vor nuværende Stilling leve i den fulde Udøvelse af vor Tro — grundet paa, at de Ugudelige ville komme op i vor Midte og aldeles overvælde os med alle deres Fordomme og Traditioner. Vi ere indsamlede hertil (Zion), paa det vi kunne blive belærte af Profeter, Patriarker og inspirerede Mænd, under hvis Instruktion og Formaning, vi søge til at afkaste de Lænker, med hvilke vi og vore Forfædre for mange Generationer have været bundne. Vi ere ikke forberedte paa Kristi Tilkommelse; og hvis han skulde komme i Dag, vilde vi være uberedte til at modtage ham. Der gives intet Folk paa Jorden, som er beredt for en saadan Begivenhed. Dog Herren har arbeidet med os; han har ført os igjennem en sand Erfarings-Skole for de sidste, fyrretyve Aar, og vi maatte i Sandhed have været sløve Disciple, dersom vi ikke havde lært noget Visdom. Herrens Hensigt er, at vi skulle forene os; og dersom vi med Hensyn til Zions Opbyggelse ikke kunne udføre alt, som er forlangt af os, idag, ville vi dog virke efter bedste Evne og gjøre saa megen Fremgang som mulig, paa det Veien maa blive forberedt og Herrens Ord opfyldt.

Her er Bibelen, Jødernes Optegnelse, som er given formedelst Herrens Inspiration til Moses og de gamle Profeter fordum. Er den et Bedrageri, eller, som de Vantro sige, et Værk af Menneskehænder? Nei visseligen ikke! Det er ikke i noget Menneskes Magt, som nogensinde existerede paa Jorden, at nedskrive en saadan Bog, uden den Almægtiges Inspiration. Ligeledes er det med Mormonsbog — al den Sindrighed og Snildhed, som Menneskene ere i Besiddelse af under Himlen, var ikke nok til at udarbeide et Værk i Lighed med Mormonsbog og fremlægge det for Verden. Denne Bogs Lærdomme ere af guddommelig Oprindelse eller med andre Ord — de stamme fra vor himmelske Fader. Saadanne Principer kunde aldrig have sit Udspring fra en Bedrager eller være nedskrevne af en Novelist. Hvorfor ikke? Fordi de Forjættelser og Profetier, som indeholdes deri, ere bogstavelig gaaede i Opfyldelse

i hele Verdens Paasyn. Ilige Maade med Aabenbaringerne, givne gjennem Profeten Joseph Smith, og som indeholdes i Pagtensbog — de ere ogsaa indtil den nærværende Tid blevne opfyldte, og mange ville blive opfyldte i de kommende Dage, thi Herrens Ord kan aldrig feile.

Vi, Sidste-Dages Hellige, have et stort og mægtigt Arbeide at udføre, og vore Hjerter burde ikke være henvendte paa denne Verdens Tant; thi i saa Fald ville vi forglemme Herren og tabe hans Rige af Sigte. De Raad, Opmuntringer og Belærelser, som vi fra Tid til anden erholde af Herrens Tjenere, ere retfærdige og sande. Dersom vort Ønske er at gjøre Guds Villie, ville vi erholde Styrke til at opbygge Zion i Skjønhed, Kraft og Glans, saaledes som Herren har aabenbaret det igjennem Profetens Mund. Det hviler paa os, og Herren vil staa os bi. Vi ere kaldte til at arbeide med Herren, ligesaa hurtig som vi kunne være beredte paa at modtage de Ting, der henhøre til hans Rige. Ikke desminbre, jeg er forvisset om, at der i mange Henseender maa finde en Forandring Sted iblandt os, forinden vi ere beredte for Zions Forløsning og Opførelsen af det ny Jerusalem. Den eneste Vei for os ifølge min Tro er: at vi maa leve med en Fylde af Guds Aand i vore Hjerter, paa det vi maa være istand til at se og forstaa vore Pligter samt fatte Herrens Villie.

Dette er en stor Dag, en vigtig Periode — en Tid, i hvilken store og betydningsfulde Tilbragelser ere i Vente for Zion, Babylon, Jøde, Hedning, Hellig og Synder, Høi og Lav, Fattig og Rig. Disse Tilbragelser ville i hurtig Rækkefølge komme den ene efter den anden, og denne Generation vil se mange mærkværdige Ting gaa i Opfyldelse. Ingen Slægt levede nogensinde paa Jorden i en mere vigtig Tid end netop den nuværende; og naar vi betænke, at vor evige Tilværelse er afhængig af nogle faa Aar i dette Liv, hvorledes burde vi ikke da leve? Menneskene, istedetfor at søge efter det evige Liv, anvende deres Tid med at tænke paa, hvorledes de skulle vinde Rigdom og hvad de kalde Lykke paa denne Side af Graven; efter et kort Tidsrums Forløb gaa de Kjødets Gang og aabne deres Øine i Aandeverdenen, hvor de engang ville komme frem og faa en Dom ifølge deres Gjerninger udførte her i Legemet.

En hel Del er bleven sagt med Hensyn til „Mormonismen" og det underlige Folk, som lever i disse Dale. Mange Fremmede ere komne for at besøge denne Stad, tænkende, paa Grund af alle de forfærdelige Historier om disse skrækkelige „Mormoner", at deres Liv neppe var i Sikkerhed blandt et saadant Folk. Dog det er en Kjendsgjerning, om de blot vidste det, at deres Liv vilde være langt sikrere i vor Midte end i nogen anden af de store Steder i Verden.

Herren har arbeidet, og dette Folk har virket i Forening med ham. Gjenstanden for deres Virksomhed har været og er at grundlægge Kristi Evangelium og udsprede Sandhed og Retfærdighed paa Jorden. Vi, nogle faa Pionerer, kom hertil den 24de Juli 1847 og fandt en gold Ørken. Ved vor Ankomst saa det ud som om intet hvidt Menneske kunde leve her. Vi ere forpligtede til, naar vi se hen paa alle de Velsignelser, som vi have i vor Midte i Dag, at anerkjende Herrens Haand og Naade i alt dette. Dette Territorium er nu opfyldt af Byer baade store og smaa, af vide, udstrakte og veldyrkede Marker samt af smukke Haver og Anlæg. Jorden har blomstret som en Rose, og hvor der forhen i denne Ørken var tørre Steder, er

der nu opstaaet sprudlende Vandstrømme. Herren har velsignet sit Folk, og det er vor Pligt at takke ham derfor. Alligevel, dette er blot Begyndelsen. Verden har været vor Modstander fra dette Værks tidligste Dage, ja, endog retsindige og godhjertede Mænd have, grundet paa Uvidenhed, stridt imod „Mormonismen" uden at have den mindste Kundskab angaaende dens sande Motiver. Dersom Sløret kun var løftet et Minut, saa Verden kunde se Tingene henhørende til Evigheden som de ere, gives der ikke en Mand — vor Ven, Broder Newman og Præsident Grant ikke undtagne — medmindre de jo vilde nedbøie sig for den Almægtige og bede for Brigham Young samt for dette Værks Fremgang. Men der er et Slør, som dækker Menneskenes Forstand. Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Nationernes Begreber, og dette vil være Beviset for, hvorvidt de ville eller ikke ville vandre i Pagt med Herren. Der gives nogle Faa, som have været i Besiddelse af en fuldkommen uafhængig Forstand og af en fast Karakter til at adlyde den celestiale Lov. Dog, hvor faa Venner har ikke den Almægtige samt hans Tjenere havt i denne Verdens Tidsalder!

„Ligesom det var i Noah Dage, saaledes vil det blive i Menneskenes Søns Tilkommelse." Antallet af Herrens Tjenere vil ikke blive stort. Lad Herren i vor Tid, ligesom i de Dage, da Noah, Enoch, Lot, Kristus og Apostlerne levede paa Jorden, udsende sit Budskab, og nogle Faa blandt Nationerne ville annamme det. I Kristi Dage vare Farisæerne, Sadducæerne, Jøderne samt enhver Sekt, dengang bekjendt i den jødiske Nation, enige om at raabe: „Korsfæst ham! Korsfæst ham!" Profeten Joseph Smith undergik den samme Skjæbne. Fra den Dag han lagde Grundvolden til dette Værk, har Nation og Folk, Præst og Doktor, Høi og Lav været rede til at nedbryde denne Gjerning. Hvorfor? Fordi de vare uvidende angaaende dens Karakter og Betydning og indbildte sig, at den vilde være modstridende til deres Religion.

Joseph Smith maatte, i sit Forsøg paa at plante Evangeliet blandt Menneskenes Børn, gjennemgaa mange Gjenvordigheder og Forfølgelser af sine Medmennesker. Nogle Faa her og der hørte Evangeliet og vare villige til at annamme det. Herrens Aand bar Vidnesbyrd for dem om dets Sandhed; de bad til Faderen om Kundskab for sig selv; han aabenbarede Sandheden for dem, og de annammede Budskabet. Fra den Dag indtil den nærværende har Evangeliet været forkyndt i sin Renhed for Verden.

Jeg har prædiket det for millioner af mine Medmennesker, og det samme har Præsident Young tilligemed hundreder af denne Kirkes Eldster gjort; og min Tro er, at aldrig hørte en Mand Herrens Tjenere forkynde Sandheden af Mormons Bog og om Profeten Joseph Smiths guddommelige Sendelse, medmindre Aanden, forudsat, at han var en oprigtig Mand, bar det Vidnesbyrd for ham, at Herrens Evangelium var gjenskjænket Jorden. Naar Menneskene have forkastet disse Vidnesbyrd, er Lyset og Sandheden gaaet tabt for dem; og dette er Fordømmelsen, som hviler over Nationerne — at Lyset kom til Verden, men Menneskene elske Mørket høiere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde.

„Mormonismen" er ikke meget populær, og ganske Faa, sammenligningsvis talt, have annammet den. Dog Jesus Kristus var heller ikke meget folkeyndet i den Tid, han var paa Jorden. De gamle Patriarker og Profeter havde heller ikke ret mange Venner, og alligevel vare de Guds inspirerede Mænd, der besad Kilden til Liv og Død og Saliggjørelsens Nøgler

baade paa Himlen og Jorden. Hvad de bandt paa Jorden var bundet i Himlen. Den, hvem de tilgav Synderne, hans Synder vare ham tilgivne; og den, hvem de beholdt Synderne, hans Synder vare ham beholdne. Alligevel var Verden rede til at udrydde dem af Tilværelsen. Det er ganske det samme i Dag.

Men denne Slægts Vantro vil ligesaa lidt tilintetgjøre Guds Sandhed i Dag som den blev tilintetgjort i nogen forhenværende Tidsperiode. Jeg vil derfor sige til mine Brødre og Søstre: lad os forsøge ved Bøn til Herren at berede vore Hjerter, paa det vi maa beholde nok af den Hellig-Aands Lys og Indflydelse til at blive bevarede paa Saliggjørelsens Sti, og for at vi, naar Herrens Tjenere give os Raad og Lærdomme, maa have Følelse for at opsamle og sætte dem i Udførelse i vort daglige Liv.

Vi ville snart gaa bort fra denne Tilværelse. Om en lille Tid, og vi ere paa den anden Side af Sløret. Der gives ingen Mand eller Kvinde, som nogensinde levede paa Jorden, og som have overholdt Herrens Befalinger, der ville blive beskjæmmede eller sørgmodige ved at komme i Guds Nærværelse. Vore Øine have ikke seet, vore Øren have ikke hørt, eiheller er det nogensinde opkommet i noget Menneskes Hjerte at fatte den Glæde, Herlighed og Velsignelse, som Herren har beredt for sine trofaste Hellige. Som Præsident Young igaar bemærkede, har Herren den Almægtige, hvad enten Verden er troende eller vantro, udarbeidet en Frelse for den; og dette er Bevæggrunden for vort Arbeide, og ligeledes var det med Herrens Tjenere i gamle Dage.

I denne Tid ere Frelsere opreiste paa Zions Bjerg, og deres Stræben er for Slægtens Frelse — baade de levende og de døde. Vor Gud forlanger dette af os; og dersom vi undlade at virke for denne Sags Forfremmelse vil han kræve os til Ansvar herfor. Evangeliet er det samme i Dag som det var i Kristi Dage. Befalingen til Disciplene var: „Gaa ud i al Verden og forkynder Evangeliet; og hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo som ikke tror, skal fordømmes.“ Dette er en meget ligefrem og letfattelig Erklæring, og dog indeholder den en Betingelse for hele Menneskeslægten. Det lyder nøiagtig det samme i Dag.

Evangeliet er for en lang Række af Aar bleven tilbudt Menneskene; og Israels Ældster have forjættet Alle, som ville annamme Vidnesbyrdet og blive døbte til deres Synders Forladelse, den Hellig-Aands Gave. Naar en Mand er i Besiddelse af Guds Aand, har han et Vidnesbyrd, som aldrig kan bedrage hverken ham eller nogen Anden. I Mose og Farao Dage kunde Troldkarlene gjøre næsten ligesaa mange Mirakler som Herrens Profet. I kunne gaa i Theatrene her, og I ville se og høre Ting, som ville bedrage Eder; men den, som er fyldt med Guds Aand, har Vidnesbyrdet for sig selv og kan aldrig blive bedragen. Det er ved denne Kraft, at Israels Ældster ere blevne styrkede og opholdte ligefra den første Begyndelse af deres Arbeide for denne Gjerning. Det var ved denne Kraft, at Joseph Smith i sin Ungdom blev styrket, indtil han oprettede dette Værk — der vil bestaa evindeligen — paa Jorden. Han levede indtil han havde udført Alt, som Herren havde bestemt ham for her i Kjødet; derpaa drog han hinsides Sløret for der at udfylde sin Plads og Mission. Hans Gjerning vil følge ham, og han i Forening med hans Brødre ville der udføre Herrens Hensigter paa samme Maade som vi udføre dem her.

Den Almægtige opreiste Præsident Young til at være vor Leder og Lovgiver, og han har indehavt denne Stilling lige

siden Josephs Bortgang. Hans Gjerninger ligge aabne for baade Verden og Himlen og udvise selv deres sande Karakter. Man kjender Træet paa Frugterne. Vor himmelske Fader har aabenbaret enhver Nøgle, som var nødvendig til Menneskeslægtens Frelse, og som nogensinde var holdt af Profet eller Patriark, lige fra Fader Adam i Edens Have til Joseph Smith i denne Slægt. De ere blevne beseglede paa Brigham Youngs og alle andre Guds Tjeneres Hoveder, og de ville vedblive at være paa Jorden, indtil Scenen er oprullet.

Hvilken en herlig Ting det er, at vi i Lighed med de Hellige fordum kunne blive døbte for de Døde, og saaledes aabne Fængslets Dør og sætte Fangerne fri! Herren gjør ingen Persons Anseelse; og de mange Millioner, som have levet paa Jorden siden Kristi Apostlers Udrydelse og op til vore Dage, og som aldrig havde Anledning til at høre Kristi Evangelium, ville ikke blive fordømte til at gaa ind i den evige Verden, førend Joseph Smith, Profeterne og Patriarkerne samt de Ældster, der have erholdt Præstedømmet i disse Dage, have prædiket for dem, og de have havt Leilighed til at annamme eller forkaste Frelsningsbudskabet. Mange af disse ville modtage Vidnesbyrdet; dog Andre maa her i Kjødet forrette Ordinancerne for dem, paa det de som Mennesker i Aanden maa faa deres Dom derefter og have Del i den første Opstandelse paa samme Maade som om de skulde annammet Evangeliet i dette Liv. Herren har aabenbaret dette til os med Befaling om, at vi skulle forrette denne vor Pligt; saaledes var det ogsaa med Kristus, thi medens hans Legeme laa i Graven, var han i Aandeverdenen og prædikede for Aanderne, som vare gjenstridige i Noahs Dage. Disse Aander vare i Fængsel, indtil Frelseren kom med Evangeliet til dem.

Dette og alle andre Principer, som denne Kirkes Ældster forkynde, ere alle fra Himlen — Herren har aabenbaret dem til os. De ligge tilsyne for Verden, og den, som hører dem og er vis, vil undersøge deres Egenskaber og Oprindelse. Dersom der gives et Menneske paa Jordens Overflade, som besidder et sandt Princip, som ikke vi have, da ville vi være meget taknemmelige, dersom han vil meddele os det.

I Lighed med hvad Præsident Young har sagt mange Gange, siger jeg nu: vi ere villige til at udvexle et Dusin Feil for en Sandhed og vil takke Herren for det. Vi søge efter Lys og Sandhed. Vi nære ikke den mindste Frygt, om vore Børn høre Verdens Lærdomme forkyndte for dem; thi vi paastaa at have Sandheden, hvilken vi fremlægge for Menneskene, at de, dersom de ønske den, kunne have Anledning til at erholde en saadan Velsignelse.

Brødre og Søstre! vi ere i de Helliges Skole. Lad os gjøre Fremskridt i det Gode, lad os henvende vore Hjerter paa Guds og Sandhedens Principer og sætte Retfærdighedens Arbeide i Udførelse er min Bøn for Kristi Skyld, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Præsident C. G. Larsens Hilsen til de Hellige i Skandinavien.

Efter en Fraværelse af omtrent 16 Aar, under hvilket Tidsrum jeg har opholdt mig i Vestens fredelige Dale, blandt Herrens Hellige, er jeg ved sidste General-Konference i Zion bleven kaldet til at forlade min Familie og Alt som er mig kjært i mit Hjem for at gaa tilbage til Skandinavien og der arbeide i Forening med Eder for Guds Riges Udbredelse og Fremgang.

Det var med underlige Følelser; at jeg modtog dette Budskab; ikke desmindre, jeg haaber, at Herren vil velsigne mig og tror paa hans Forjættelse, som lyder: at Enhver som forlader Hustru, Børn, Brødre, Søstre og Alt for hans Navn Skyld, skal faa hundredefold igjen. Jeg er i Forening med mine Brødre, der ere beskikkede med samme Kald, komne hertil for at bruge vore Evner og Talenter i Evangeliets Tjeneste; og min Bøn er, at Herren maa styrke os med Visdom og Forstand til at varetage og forrette vore Pligter i Overensstemmelse med hans hellige Villie, paa det vi kunde være saavel os selv som vore Søskende til megen Velsignelse under vor Mission i denne Del af hans Vingaard.

Jeg er bleven beskikket til at afløse Præsident K. Peterson i hans Kaldelse som Bestyrer af den skandinaviske Mission; og idet jeg overtager dette Hverv, føler jeg min egen Ringhed i at staa som Overhoved i en saadan ansvarsfuld Stilling, hvisaarsag jeg vil anraabe Herren og tillige bede Eder, mine Søskende, om at gaa i Forbøn for mig hos ham, paa det jeg ved hans Bistand maa blive styrket baade paa Aand og Legeme til at beklæde dette vigtige Embede og være en Velsignelse saavel for Eder som for dem, der under min Virksomhed i disse Lande, skulde komme til Sandheds Erkjendelse og annamme Evangeliet.

Idet jeg overtager Bestyrelsen af denne Mission, som forhen har været i min agtede Forgjænger, Broder Petersons Hænder, maa jeg sige, at den for det Nærværende er i en meget fortrinlig Stand. Alt med Hensyn til vore Forretninger er ordnet til vor fælles Tilfredshed, og det er med Glæde, at jeg modtager mit Embede. Præsident Peterson har nu, efter en Fraværelse af lidt over to Aar, atter Leilighed til at drage hjem til sin Familie i Bjergenes Dale. Under hans Virksomhed i disse Lande ere mange Sjæle komne i Samfund med Guds Folk, og have sluttet Pagt med Herren. Atter Andre, som i længere Tid have sukket i Babylons Trængsel og Mørke, ere blevne udfriede og have nydt den Glæde at samles med deres Familie og Søskende i Zion.

Jeg har i Forening med Præsident Snow og Ældste Lars Andersen havt Leilighed til at besøge mange af de Hellige i Danmark. Vi have afholdt Forsamlinger i Aalborg, Hjørring, Randers, Aarhus, Veile, Odense og Slagelse, og det

var mig en sand Glæde at se mine Søskende og have Anledning til at tale Livets og Saliggjørelsens Ord til dem. Præsident Snow talte ved flere Leiligheder meget opmuntrende og belærende til de Hellige og gav de Fremmede, som i et ikke ringe Antal overværede alle vore Sammenkomster, et godt og kraftigt Vidnesbyrd angaaende Frelsningsbudskabet, som er aabenbaret til Jorden i disse sidste Dage, og som vil frelse og ophøie Enhver, der vil adlyde det. Broder Andersen talte ogsaa meget belærende til vore Søskende og opmuntrede dem til Trofasthed.

En opløftende og fredelig Aand herskede under alle vore Forsamlinger, og vore Venner, som vare tilstede, bevarede en stille Aand og lyttede med spændt Opmærksomhed til Sandhedens Ord, som bleve udtalte af Herrens Tjenere.

Det glædede mig inderlig at høre mine Brødres Vidnesbyrd om de Helliges Nidkjærhed i at virke for Guds Gjerning, i at betale deres Tiende og leve deres hellige Religion. Fortsæt at gjøre Fremgang i denne Retning, mine kjære Søskende, opfyld alle Eders Pligter, saavidt Eders Evner strække til, vær kjærlige og hjælpsomme mod hverandre, og Eders Løn vil være stor i Himlen. Og I, som ikke endnu ere naaede til dette Standpunkt, søg i Fremtiden at forbedre Eder, gaa fremad i det Gode, afkast de fordærvelige Vaner og daarlige Tilbøieligheder, som endnu hænge ved Eder, paa det I maa blive lutrede og engang værdige til at staa med forklarede Aasyn for vor himmelske Faders Throne. Enhver af Eder er her i en Prøvestand og har mange Ting at udføre. I have et stort Ansvar paa Eder, kjende I det ikke, saa begynd at lære det at kjende, saa I engang paa hin store Dag maa staa skyldfri for Herren og kunne sige, at I fulgte Herrens Bud og Befalinger og handlede efter bedste Overbevisning.

Idet jeg beder, at Herren maa velsigne os alle, der have sluttet Pagt med ham i Oprigtighed, og at han vil aabne de Vantroes Forstand, saa de maa se Vigtigheden af dette Værk, tegner jeg mig Eders Broder i Livets Evangelium

C. G. Larsen.

Ældste P. O. Hansen, som ledsagede Præsident Snow paa hans første Mission til disse Lande, ankom hertil den 10de Dennes og er beskikket som omreisende Ældste i Kjøbenhavn Konference under P. C. Carstensens Ledelse.

Ordsprog.

„Hvo, som vandrer fuldkommeligen, skal frelses; men hvo, som vandrer forvendt paa tvende Veie, skal falde paa en af dem.“ (Sal. 28, 18).

„Den som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Lykke; men den, som bekjender, og som forlader dem, skal faa Barmhjertighed.“ (Sal. 28, 13).

Korrespondance.

Salt Lake City, den 22de Mai 1873.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Uagtet det ikke er ret længe siden jeg skrev Dem til, vil jeg dog i Aften underholde mig lidt med Dem ved Hjælp af den herlige Skrivekunst. Hvad skulde man vel gribe til, om man ikke havde den? Det var en stor Velsignelse for Menneskeheden, da denne nyttige Opfindelse lidt efter lidt blev udviklet til sin nuværende Høide. Og dog var der en Tid, da Skabningens Herrer og Herskerinder ikke kunde meddele sig til hinanden uden ved det mundtlige Ord.

Dette bliver vel det sidste Brev, De modtager fra min Haand, medens De er i Danmark, og jeg maa sige det glæder mig at kunne snart trykke Dem i Haanden igjen og ønske Dem velkommen hjem.

Jeg modtager Aviserne og „Stjernen“ saa temmelig regelmæssigt, og det glæder mig meget at se den Fremgang Broder Hakon har gjort i dens Behandling. Det er ikke saa lige til at skrive sit Modersmaal med Smag og Korrekthed for det store Publikum, og det tager lang Tid for Enhver at faa den fornødne Øvelse. Hils ham fra mig, og ønsk ham til Lykke med sit fremtidige Arbeide. Jeg haaber han er en god Dreng og bevarer sin Aand.

Dagens staaende Thema i denne Tid er: Krigen med Modoc-Indianerne. Medens General Canby og flere andre Herrer underholdt sig med Høvdingen, Kaptain Jack i fredelig Drøftelse af Forviklingerne, gav sidstnævnte Signal til Angreb og flere Hvide faldt som Ofre for dette Forræderi. Nu raabes der høit over hele Amerika om Hævn over disse blodtørstige Uhyrer; ingen Skaansel maa vises, men Mænd, Kvinder og Børn af denne Stamme skulle totalt udryddes!

Lad os nu søge Grunden til dette Forræderi mod de Hvide. I Aaret 1852 var Kaptain Benjamin Wright udsendt med Tropper mod den samme Stamme; han leverede Indianerne tre forskjellige Træfninger uden Held i Lavabeds, maatte trække sig tilbage og omorganisere sin Styrke, og rykkede saa atter frem. Da Vinteren kom, vare Indianerne nødte til at ty til Kaptain Wright for Fødemidler og Beklædningsartikler og ønskede at slutte Fred med ham. Et Sted blev bestemt til nærmere Forhandling, og Kaptainen modtog Indianernes Udsendinge paa det Hjerteligste. Der var ved denne Leilighed 25 Indianere og 30 Hvide tilstede. Medens Samtalen skred frem i al Tryghed, gav Wright Signal til Overfald, 18 Indianere dræbtes og 7 flygtede. Blandt de Faldne var Kaptain Jacks Fader. Han selv var kun ni Aar gammel dengang, og hvad Under at den opvoxende Yngling, opflammet af Had og Hævntørst betalte de Hvide med samme Mynt? Jack og hele hans Stamme maa udryddes for deres Forræderi, men Wright? Han blev hædret af sit Land, forfremmet, blev senere Indianeragent, men blev dræbt af en Modoc-Indianer ved Navn Enos og frygtelig lemlæstet. Enos blev siden fangen og hængt. Forresten stemme alle Beretninger fra Indianeragenterne over det hele Land overens i, at en ualmindelig Rørelse er udbredt blandt alle Stammer i denne Tid; de holde Møder ved Dag og ved Nat, Bud gaar fra Stamme til Stamme om at slutte sig sammen; de sige, deres Befrielsesdag er forhaanden og at deres Messias snart vil komme. I

lang Tid have nogle og tredive Modoc'er trodset henved et tusind Mand øvede Tropper; det gaar altid ud over de Hvide; de dræbes og saares, men Indianerne kan ikke sees. Forstærkninger sendes derop, og hvad vil Enden blive? Vi Sidste-Dages Hellige ere tilbøielige til at tro, at den Tid er nær, da Herren vil bruge disse Vilde som sin Stridsøxe mod dem, der saalænge have trodset ham.

Et andet Tidens Tegn viser sig i Louisiana, hvor en Kamp mellem de Hvide og Sorte er begyndt for længere Tid siden. Den sorte Befolkning har valgt Mr. Kellogg til Guvernør, og denne anerkjendes og understøttes af Præsident Grant, fordi han og hans Parti understøttede Grants Gjenvalg til Præsidentværdigheden. Den hvide Befolkning har valgt Mr. MacEnery og flere blodige Træfninger ere blevne leverede ved Raadhuset, Posthuset og andre offentlige Bygninger, fordi begge Parter ønske at besætte og forvalte Embederne. Dette synes i Sandhed at være en god Begyndelse paa Racekrigen, forudsagt af Broder Joseph for mange Aar siden (1832). I de sidste sex Aar har Louisianas mislige Administration paadraget Staten en Gjeld af fyrretyve Millioner Dollars, uagtet Folkemængden kun udgjør en Million.

Af Aviserne har De vel allerede seet den mærkelige Petition, som en Mængde gifte og ugifte Damer af den bedre Klasse i Massachussetts har indgivet til den lovgivende Forsamling sammesteds om Indførelse af Polygami i deres Stat. Hvis jeg ikke husker feil, er der i denne ene Stat ikke mindre end 60,000 flere Kvinder end Mænd ifølge Folketællingen, og da naturligvis ikke enhver Mand dersteds opfylder Skaberens første og helligste Lov, bliver de ugifte Kvinders Tal endnu langt større. De fremhæve, at enhver Mand, der kan forsørge flere Kvinder, skulde ægte flere, forudsat at den første Hustru gav sit Minde dertil. Dette, sige de, vilde være et probat Middel til at standse den voxende Umoral, vilde formindske Antallet af de ulykkelige Smaa, der daglig sendes til Hittebørnshospitalerne og forebygge i betydelig Grad den omsiggribende Forbrydelse Fosterfordrivelse og Barnemord. At denne Petition har fremkaldt en Masse Udtalelser i Pressen af høist forskjellig Karakter, Logik og Værd falder af sig selv.

Vor gamle excentriske Ven George Francis Train er kommen galt afsted nede i Staterne. De ved, George blander sig i Alt, skriver og taler om Alt, og jeg tror er en afgjort Opponent af alt Bestaaende. Hans Haab om at komme paa Præsidentstolen dette Aar glippede, derimod kom han „in the Tombs" (Gravene), det vil sige Statsfængselet. Han havde blandt andet ladet trykke visse Beretninger eller Udtog af Bibelen og forsynet dem med opsigtsvækkende Overskrifter, og blev derfor anklaget for at have udgivet umoralsk Lekture. I fem Maaneder har han nu været i Fængsel, og man har gjort gjentagne Forsøg paa at faa ham i et Galehus, men hidindtil have Lægerne og Juryerne dog ikke villet erklære ham for ligefrem vanvittig, skjøndt man er endnu ikke kommen tilende med den Sag.

Vi have faaet et Par nye Høiesteretsdommere her i den sidste Tid, af hvilke Mr. Emmerson fra Michigan synes at være den rette Mand paa rette Sted. Han satte strax Orden i Rettens Førelse og gav alle Advokaterne en god og velfortjent Lektion i almindelig Høflighed mod hverandre og gjensidig Agtelse for Lovens Behandling i Retssalen. Han er nu reist østpaa for at hente sin Familie og vil derpaa nedsætte sig i Provo. Den

anden Dommer, Mr. Boreman, synes derimod at træde i McKeans Spor. Saaledes frigav han forleden Dag paa høist usikker Kaution den berygtede Vagabond C. W. Baker, — den Mand, som for Betaling svor, at han saa Dr. Robinson blive myrdet, som svor, at han gjenkjendte Morderne, og derved satte flere af vore Brødre i stor Forlegenhed, men som siden efter, da Pengene udeblev, atter svor, at det Hele var Opspind, hvorom der i sin Tid stod en Beretning i „Stjernen." Han var nemlig dengang slet ikke i Territoriet. I afvigte December blev han anklaget for Tyveri, blev forhørt og dømt af sine Troesfæller til Tugthusstraf paa to (eller 6?) Aar. Boreman modtog Kaution af to Fyre Thomas Bulterwood og Ed. Gilman, hvilke begge svor til Gunst for Baker i Dr. Robinsons Mordhistorie. Det er saadanne Daniel'er, dette Territorium har været velsignet med sin meste Tid.

Vi have i dette Foraar og afvigte Vinter havt nogle Koppetilfælde i vort Land, og der næredes endel Frygt for den varme Aarstid, men nu synes Sygdommen at have forladt os. Sundhed og Fred hersker allevegne; Aarstiden er gunstig; velgjørende Regnbyger have vi havt flere af i den sidste Tid; Græshopper er der ingen Udsigt til i Aar og alt tyder paa Lykke og Velstand. Grubedrifter udfoldes daglig, og store Kapitaler fra Østen og Vesten, ja selv fra England sættes i vore Miner. Handel og Jernbanedrift florerer; nye Veie og nye Setlementer anlægges; nye Sidebaner bygges op til Bjergene, og alt aander af Liv og Foretagsomhed. Hvis blot de Hellige forstod at tilegne sig de Goder, „Civilisationen" bringer med sig, og kunde lade al dens Daarlighed og Fordærvelse upaaagtet, vilde det være en Velsignelse.

Vore Søskende her i Zion have i Aar gjort sig Umage for at sende Reisepenge til Slægtninge og Venner i Europa, og efter hvad jeg har erfaret, ere mange Vexler blevne afsendte. Der er som sædvanlig paa denne Aarstid megen Forventning, Spørgen, Ønsken og Gjætten om hvem og hvormange af vore Venner, der komme fra Skandinavien, og jeg anser denne Længsel efter at udfri deres Troesfæller fra Babylon som et Bevis paa de Helliges Aarvaagenhed og Nidkjærhed for deres Religion. Stode Midlerne til Raadighed ligesaa let som Ønskerne, blev der vist ikke mange Hellige tilbage til næste Aar; men Herrens Øie hviler over Alle, og vi ere fuldkommen overbeviste om, at han i rette Tid vil udfri Enhver, for hvem det er tjenligt.

Missionærerne ere vel komne til Afløsning, inden dette naar sit Bestemmelsessted, og De bedes at hilse dem paa det Venligste og ønske dem til Lykke. Jeg talte med nogle af dem før deres Afreise herfra, blandt Andet med Broder C. Larsen, hvem jeg neppe har talt med i 16 Aar, det vil sige siden dengang han var Missionær paa Bornholm. Gid Missionen fremdeles maatte voxe og trives under disse nye Brødres Arbeide; gid de Hellige maatte finde Trøst, vore Venner Overbevisning om dette Værks Guddommelighed og Herrens Navn blive forherliget ved deres Bestræbelser.

Der er meget Efterspørgsel om Salmebøger heroppe. Vilde det ikke være godt, tror De, at bringe nogle med? eller idetmindste Tillæg, hvis De har nogle paa Oplag?

Denne Gang bliver vist min Skrivelse altfor lang, men da det er den sidste, haaber jeg De tilgiver; jeg skal imidlertid ikke gjøre den længere, men slutter med venlig Hilsen til Dem og de Hellige af mit Bekjendtskab. Deres Broder i Pagten

P. O. Thomassen.

Konferencemødet i Christiania,

den 24de og 25de Mai 1873.

Den prægtige Forsamlingssal var i Anledning af Konferencen smagfuldt dekoreret med Blomster og Grønt.

Mødet begyndte om Lørdag Eftermiddag Kl. 2 og bivaanedes af Præsident E. Snow med Søn, Missionspræsident K. Peterson, Præsident for Christiania Konference J. C. A. Weibye, Ældste H. K. Olsen fra Kontoret i Kjøbenhavn samt det arbeidende Præstedømme i Missionen tilligemed en stor Del Hellige fra forskjellige Grene.

Brødrene berettede om Missionens Tilstand, der var meget god. De gave de Hellige et godt Vidnesbyrd for deres Nidkjærhed i at opfylde deres Pligter og betale deres Tiende. Mange efterleve Visdomsordet og søge at bruge deres Evner til Forfremmelse af Herrens Værk. Missionærerne ønskede at fortsætte med at arbeide for dette Værk. Dog Udsigterne for Evangeliets Fremme vare ikke synderlig lovende. Folket var for det Meste haardt og uimodtageligt for Sandhedens Principer.

Af Konferencepræsident Weibyes Beretning fremgik der, at der i det sidste Halvaar ved Daab er tillagt Menigheden 33 Medlemmer. Han var velbekjendt med Tilstanden blandt de Hellige, og bevidnede, at den var i Overensstemmelse med Brødrenes Udsagn. Derpaa talte han til de Hellige og sagde, at de alle burde have Kirkens Bøger og Skrifter i deres Huse, paa det de kunde samle Kundskaber. De skulde sende deres Børn i Søndagsskolen og søge til at tilegne sig den Orden og Aand, der er egen for Guds Rige.

Derpaa stod Præsident Snow frem for Forsamlingen. Han sagde, at vi alle vare skabte i Guds Billede, og Hensigten med vor Skabelse var en herlig Ophøielse, dersom vi vilde gjøre os fortjent til den. Herren ønskede, at vi vilde leve som hans Børn og tjene ham i alle vore Livs Dage og efter Opstandelsen i al Evighed. Guds Villie var, at vi alle skulde blive i Lighed med ham og opnaa en Stilling som Konger og Præster i hans Rige. Dette Liv er meget kort, men er en Skole for alle Mennesker; og det var nødvendigt, at vi kom her og fik Legeme, paa det vi kunde lære det Jordiske at kjende og forberede os til det Himmelske. Vi skulde ikke lade Kjødet faa Overhaand over os, men søge Kraft fra Herren til at bekæmpe enhver Lyst. Præsidentens Bemærkninger vare meget opmuntrende og det vilde være umuligt at gjengive saa megen Lærdom i et saadant kort Udtog som dette.

Præsident Peterson talte meget belærende og gjorde nogle interessante Bemærkninger med Hensyn til de forskjellige Sekters og Partiers Afvigelse fra Kristi sande Evangelium. Bibelen fortæller om de mange Straffedomme, som ville komme over Jorden efter at Herrens Tjenere ere udsendte med Frelsningsbudskabet. Vi ere kaldte i Lighed med Noah til at raabe Omvendelse til Slægten, først til Hedningerne og derpaa til Jøderne. Han sluttede sine Bemærkninger med at nedbede Herrens Velsignelse over de Hellige.

Søndag Formiddag Kl. 10:

Konferencepræsident Weibye var glad ved at se saa mange Søskende nærværende ved denne Leilighed og foreslog nogle

Forandringer med Hensyn til Missionærerne; derpaa foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse tilligemed det lokale Præstedømme samt de Hellige indbyrdes. Alle Forslag bleve enstemmig anerkjendte.

Præsident Peterson formanede de Hellige til at vise Lydighed til deres Foresattes Raad og Veiledning, hvilket vilde blive til stor Velsignelse for dem; talte om Kirkens Kampe og Seire og glædede sig over, at Evangeliets Sæd havde baaret gode Frugter her i disse Lande.

Ældste H. K. Olsen talte til Forsamlingen og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Forskjellen mellem vor Kirkes Ældster og Verdens Præster. De Førstnævnte revse og formane, medens de Sidstnævnte for en stor Del ere mere overbærende med Menneskene i deres Ugudelighed af Frygt for, at de, dersom de ere for strenge i deres Omvendelsesprædiken, skulle miste deres Embede. Han opmuntrede derpaa de Hellige til at samle sig nyttige Kundskaber og Lærdomme, hvilke vilde forædle og udvikle Aanden.

Eftermiddag Kl. 2:

Konferencepræsident Weibye talte om vor Stilling før vi indtraadte i dette jordiske Liv. Vore Aander havde været hos Gud, og ved Opstanden i Himlen, havde vi staaet paa Frelserens Side. Talte derpaa om Gjenløsningsplanen, som Herren havde lagt til Menneskeslægtens Frelse paa Betingelse af Lydighed. Han udviklede paa en tydelig Maade Frelserens Forsoning og fremsatte mange nyttige Lærdomme for de Tilstedeværende.

Præsident Peterson sagde, at dette var et af de største og mest vidtløftige Arbeider, som Herren nogensinde har udført paa Jorden, thi Alt skal samles under et Hoved, nemlig Kristus. Han dvælede en lang Tid ved Israels Indsamling. Derpaa hentydede han til Evangeliets første Principer, hvilke han udviklede paa en klar Maade for Forsamlingen.

Derpaa blev en Del af Tiden afbenyttet af Konferencepræsident Weibye.

Præsident Snow bemærkede, at han var den første, som lod Mormonsbog og Pagtensbog trykke paa Dansk, og ved ham blev den første Menighed af Sidste-Dages Hellige stiftet i Danmark. I sin Ungdom var han bleven bekjendt med Joseph Smith, der var den første Ældste, som havde lagt Grundvolden til denne Kirke for 43 Aar siden. I Lighed med et Sennepskorn var dette Rige begyndt, men det havde været i Herrens Aand og Kraft. Han talte meget interessant om Amerikas tidligere Indvaanere og om at Ruinerne af deres Bygningsværker ere tilskue endnu den Dag i Dag. Hentydede dernæst til Joseph Smiths Levnetsløb og berørte videre mange opbyggende Lærdomme.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes Møde for Præstedømmet, under hvilken Leilighed Missionærerne erholdt mange gavnlige Raad og Lærdomme.

For at glæde de Hellige havde Konferencepræsident Weibye arrangeret en lille Aftenunderholdning paa Mandag. Sangkoret, ledet af en dygtig Musiker og med Assistance af et lille Orgel, udførte mange smukke Numere af baade Solo- og Kvartetsange. Dette var i Sandhed en behagelig Aften. Præsidenterne Snow og Peterson talte nogle Ord, hvori de udtrykte deres Tak til Sangkoret. Under hele Konferencen herskede en opbyggende Aand.

O. J. Andersen,
Skriver.

Konferencemøde afholdtes i Malmø den 1ste Juni og overværedes af Præsidenterne Snow, Peterson og Larsen tilligemed flere af Zionsbrødrene. Der holdtes mange Forsamlinger, som vare talrigt besøgte af saavel Hellige som Fremmede. Mange gode og opbyggende Lærdomme bleve givne. En kraftig Aand gjennemstrømmede Brødrenes Taler og et godt Vidnesbyrd blev aflagt angaaende Sandhedens Evangelium, som er aabenbaret til denne Slægt i disse sidste Dage. Alle lyttede med Opmærksomhed og følte sig meget velsignede. Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Niels Larsen af Manti City døde den 8de April sidstleden i en Alder af 49 Aar. Han var født paa Sjælland, hvor han ogsaa ved Daab blev et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Aaret 1864 emigrerede han til Zion og nedsatte sig i Manti, hvor han har opholdt sig lige til sin Død. Han levede og døde som en sand Hellig i denne Kirke.

Perry, Søn af Peter Erikson og Hustru Hanna er i en Alder af 7 Maaneder afgaaet ved Døden af Kighoste og Mæslinger i Salt Lake City i Mai dette Aar.

Bolette Johansen, født paa Sjælland 1813, døde i Ovid, Rich Co., Idaho, den 21de April d. A. Hun var ved Daab indlemmet i denne Kirke Aar 1862 og emigrerede til Utah i 1863 hvor hun døde som en god og trofast Kvinde i Evangeliet.

Bengt Svenson, født i Skoreby, Sverige, afgik ved Døden i Nephi den 30te December 1872 som Følge af en Skade erholdt i en Kulgrube.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.